

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 listopada 2013r.

sprawy **R.P.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu z art. 231§1 k.k. i art. 217§1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej

od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 18 marca 2013 r., utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 28 maja 2012 r. postanowił:

- 1. oddalić kasację, uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć oskarżycielkę subsydiarną.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzut związany z naruszeniem prawa procesowego, którego miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym dokonany przez Sąd I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k. i który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Przypomnieć także trzeba, że naruszenie art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż w tym przepisie sformułowano jedną z

zasad generalnych rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Zatem przedmiotem zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej. Podobnie art. 5§2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości którejś ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd. Wskazać należy też, że co do zasady zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne. Taka zaś sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie. Podobnie art. 410 k.p.k. nie ma zastosowania do postępowania odwoławczego, ponieważ to nie dowody ujawnione przed Sądem II instancji stanowiły podstawę rozstrzygnięcia tego sądu.

W tej sytuacji ocenić należy, że kasacyjny charakter, mają jedynie zarzuty naruszenia art. 433§2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k., zarzutów tych nie można jednak uznać za zasadne.

Przechodząc do zagadnień szczegółowych wskazać należy, że:

1. na k. 4-11 kasacji skarżący kwestionuje wiarygodność wyjaśnień oskarżonego R. P., a także zeznań świadków Ł. Z. oraz D. B. – ocena depozycji wymienionych osób została zawarta na k. 4-5 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego, a poprawność tej oceny prawidłowo zweryfikowano w postępowaniu odwoławczym. Skarżącego należy w tej części odesłać do k. 2-4 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w B.,
2. wbrew stanowisku pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej Sąd ad quem przeanalizował i odniósł się do podnoszonych w apelacji zarzutów dotyczących oceny zeznań A. B. i A. B., a także M. R. i M. R. Zarzuty skarżącego w tej części stanowią kontynuację kwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych i bezkrytycznie pomijają zarówno ustalenia Sądu I instancji, jak i uwagi poczynione na k. 2-4 pisemnych motywów orzeczenia Sądu Odwoławczego,
3. pełnomocnik oskarżycielki subsydiarnej konsekwentnie eksponuje tezę, że zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miało uszkodzenie uszczelki w pojeździe M. R. oraz urządzenia automatycznie cofającego

szybę - do kwestii tej odniósł się Sąd Okręgowy na k. 5 uzasadnienia wyroku. Autor kasacji – powołując drugorzędne z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego okoliczności – stara się natomiast zdezuować zarówno wartość wyjaśnień oskarżonego, jak i wspierającej je opinii biegłego J. D.

Niewątpliwie zatem – wbrew twierdzeniom skarżącego – Sąd Okręgowy przeprowadził kontrolę instancyjną zaskarżonego apelacją orzeczenia w sposób wszechstronny i wnikliwy. Uzasadnienie orzeczenia Sądu Odwoławczego przedstawia powody rozstrzygnięcia oraz argumentację wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielono zarzutów i wniosków zawartych w apelacji oskarżycielki, respektując przy tym wymogom określonym tak w art. 433 § 2 k.p.k., jak i art. 457 § 3 k.p.k., co z kolei przesądza o bezzasadności zarzutu postawionego w kasacji.

Analiza kasacji prowadzi do nieodpartego wniosku, że podniesienie w niej zarzutów obraży przepisów prawa procesowego miało jedynie na celu zainicjowanie kolejnego postępowania instancyjnego, a tym samym obejście podstaw kasacji z art. 523 § 1 k.p.k.

W tej sytuacji brak jest podstaw do uwzględnienia podniesionych przez skarżącego zarzutów.

Powyższe skutkowało uznaniem skargi kasacyjnej za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążono skarżącą.